

מנהל צעיר, דינאמי ומצליח

איריס בן, זוי שביט, יהודה קופלביץ, מוריאל צווייג, רק תוצרת-חוף

התצוגה שלו בשבועי-האופנה היה רצחני, ושלא יגידו לי שהן באו לראות רק את הדגמים.

לא אין לו חברה קבועה בינתיים. הראש שלו רק בעסקים. הוא רוצה להתבסס, כאילו שהוא עוד לא מבוסס, ורק אחר כך הוא יתחיל לחשוב על מיספחה וילדים.

בתוקף היותו רווק מצליח ובעל בית חרושת ומכונת מרשימה, שלא לדבר על חשבון-בנק שהוא ודאי בכלל לא רע, הוא כמובן מבוקש גם על-ידי מירב התי תיכות, איך הוא מצליח להתחמק מהן, רק הוא יודע. אבל הוא היה עסוק מדי מכדי להתפנות ולהשיב על שאלות.

לכן, לא נותר אלא לנחש שהוא כנראה מעוניין מאוד להיות חמקן, עד שתגיע זו שתצליח להלביש עליו את השייבה. אז בינתיים, למה אתן יושבות בחיבורי-דיים? אחרי הכל, כמה כאלה רווקים ומצליחים נותרו פנויים בשטח? או למה שלא תתי פושנה עמדות ותנסוה לצוד את הדג השמנה הזה לפני שמישהי אחרת תעשה את זה במקומכן?

ממה שאני שומעת עליו, או זו שתעשה את זה במקומכן תהיה אחת תוצרת-חוף, כי ככה הוא מעדיף אותן, בינתיים.

זאת תהיה אבידה גדולה

ליבירליבי לכל חתיכי העיר הזאת, ולכל מי שעניים לו בראשו וראה את ארי לנה יצחקוב היפתשייה, ולא רק ראה — אלא גם בנה עליה תוכניות, צר לי, באמת צר לי לבשר לכם בשורת-איוב, אבל אילנה עוזבת אותנו, לשנה אחת לפחות. בינתיים.

טוב, זה לא פלא, לאור פרשת מלכה ריזנשיין ושפיכת המים והקללות במספרה וכל מה שיצא מזה אחר-כך, הבן-אדם צריך להתרענן ולנסות לפתוח דף חדש, לא?

הארץ הזו, כמו שכולנו יודעים, קטנה כמו איזה קוביית-קרח, ומאו אותה פרי שה, בכל פעם שאלונה היתה נכנסת לי מספרה, היו מייד מרחיקים ממנה את ה-קליינטיות, שלא לדבר על מקורות מים וכיצא-באלה.

או בקיצור, אילנה החליטה שטוב שם טוב בארץ זרה מאשר שם קצת אחר בארץ-ישראל, ארזה את המיזוודות ונסעה אל אחותה, מי שהיתה מלכת-היוסי של ישראל, רינה יצחקוב, המתגוררת כעת בלוסיאנגלס שבקליפורניה.

ושם, אם לא יחטוף אותה איזה מיל-יוגר צעיר וצוחק (אבל רק מיליוגר, על פחות היא ללא תתפשר בשום אופן), היא תבלה שבועיים, ולאחר-מכן תיסע לי ניו-יורק.

ואם תשאלו אותי, או אני מכירה מי שהו ישל לו תוכניות לנסוע לניו-יורק בעיקבותיה, מצייני, שזה יעזור לו.

מילא, לא רק אני נפלתי בפח שטומן המראה החיצוני של יהודה קופלביץ, המקים והמנהל והאחראי הישיר להצלחה של בית-החרושת 1999. לא אחת קורה לו שבאים אליו קניינים ואומרים לו, אחרי שהוא טרח והראה להם את כל ה-קולקצייה ואחרי שהסביר ושיכנע ועבד קשה מאד: „אוקיי, עכשיו בוא נדבר על עסקים. לך תקרא לאבא שלך“.

כי יהודה-ל, צעיר מתולתל-שיער בן 28, בהחלט לא נראה כבעל בית-חרושת, הקצב של היספסיות שפקדו את חדר-

או זה היה ככה. פגשתי אותו לראשונה בשבועי-האופנה הישראלי שהתקיים במלון הילטון. ניגשתי אליו, ובתמימות רבה שאלתי: „תסלח לי, מי המנהל?“ וכשהוא אמר לי שהוא, אמרתי לו שיפסיק לעשות צחוק מהעבודה כי הזמן קצר והמלאכה מרובה, ואני צריכה רק את המנהל. הוא המשיך להתעקש, ועמד בתוקף על כך ש-המנהל זה הוא-הוא ולא אחר. בסוף נאלצתי תי להאמין לו, למרות שבתוך-תוכי המ-שכתי לחשוד בו שהוא מכסימום הדוגמן של בית-החרושת 1999.

וכמו שהיא ככה עיתונאית ששואלת שאלות, ככה היא גם מתראיינת קשה, ה-מתקשה במתן תשובות לעיתונאית-קולגה. על חייה הפרטיים העכשוויים לא הצלחתי להוציא מפה אפילו מילה. אבל מה שלא אמרה לי, גיליתי בעצמי בספרייה-שירים שלה. מצאתי בו שיר המוקדש למנכ"ל רשות השידור יצחק ליבני, ותקרא „לא רוח היום, לא רוח“.

אם זיכרוני אינו מטעני, היתה עוד משוררת אחת, בשם דליה רביבוביץ, שכתבה לו ליליני שירים באופן אישי, אולי מישחו יוכל להגיד לי, פעם אחת ולתמיד, מהו סוד משיכתו של האדון המנכ"ל? ולמה, בינינו, הן אהבות אותו דווקא כשהן משוררות, ודווקא צעירות?

יוקו אונו או משהו. היא ענתה בשקט, כהרגלה, שלא, אך המבטא הזר שלה התי שיד אותה מייד בעיני השואלים, שהמי שיכו להביט אחריה עשה ארוכה.

ספר שיריה של שלומית, שהיתה לפני מיספר שנים החברה האיטית מאוד של ח"כ הזמר והמלחין עקיבא נתי, וזה מטעם אגודת הסופרים בפרס יוקרה על שמו של מתי בן, משורר צעיר שנפל במלחמת-התשה, והמוענק למשוררים צעירים.

חוף מזה זכתה שלומית, שהיא בחורה משכילה המחזיקה בבי.אי. בסיפרות ובי מקרא ושהיתה קצינה בצה"ל, במיספר מילגות, והיא צריכה רק להחליט אם לני צל אותן או לא.

שירי השירים למנכ"ל

לקח לה איזה חמש שנים, לעיתונאית בת ה-26 שלומית כהן, להוציא לאור את ספר שיריה הראשון, חמש שנים של לבטים וקשיים, חמש שנים של חוסר-ביטחון, אבל לבסוף, בשעה טובה ומוצי-לחת, בא הכל על מקומו בשלום. ספר שיריה הראשון של שלומית, שנקרא שם ביד שחאל, יצא השבוע לשוק.

שלומית, שהיא בחורה קטנה ועדינה בעלת שיער שחור וארוך ועיניים יוקדות, ידועה בתור יוקו אונו הישראלית. יש אנשים שהיו מוכנים להמר על כך שהיא אחותה התאומה של אונו שתזרה, כנור, בימים אלה ממש לזרועות בעלה-לשעבר ג'ון לנון. כשהיתה שלומית בלונדון, עצרו אותה פעמיים ושאלו אותה אם היא זה לא

שלומית כהן בלי שאלות אישיות

המעופפות

מה אומר ומה אדבר, אילו היו שואלים אותי היום מה אני רוצה להיות כשאחיה גדולה, היתה לי תשובה אחת וחדי-מש-מעית: זמרת, כן, בדיוק, זמרת.

ולמה לא, בעצם? זה לא-כילכיל קשה. בסך הכל צריך לעמוד על הבמה, לפתוח את הפה ולשיר, ואם אפשר — גם להתנועע לפי הקצב. באמת לא בעייה.

ולא רק זה. בתור זמרת הייתי יכולה, למשל, לנסוע כל שני חמישי לחו"ל על חשבון האמרגן, או המפיק, או מי שלא יהיה, העיקר שלא על חשבוני. הייתי יכולה להופיע לפני סטודנטים יהודיים בקמפוסים סים אוניברסיטאיים, או בפני יודות טור בות בקהילות היהודיות, ולהרגיש שלא רק עשיתי משהו למען המולדה, אלא עשיתי גם כסף למען עצמי, ואין כמו השילוב הזה לשלמות מצפונית, כידוע.

דוגמאות של כאלו זמרות לא חסר. החל באילנית, שהיתה נוסעת ידועה אך לאחרונה נרגעה מטעמים משפחתיים, כנור, ועבור ליפה ירקוני שמי יודע לכן היתה מגיעה אילמלא מלחמות ישראל, אך תודות להן כיום היא זמרת מבוקשת בהחלט בקהילות היהודיות ברחבי העולם.

וכלה, כמובן, ברותי נבון שעוד לא הספיקה לנוח בכלל מהנסיעה האחרונה שלה, ולא הספיקה לספר שזו היתה הני-סיעה האחרונה באמת, אבל מייד כשהוצעה לה נסיעה נוספת קפצה על העגלה, וכעת היא מזמרת לה בגולת אמריקה.

ובכן, האחרונות החביבות המצטרפות אל רשימת הזמרות המעופפות הן בנות

דאה לופטין, ירדנה ארזי ורותי הולצמן אהבה לארץ הסמבה